

Ordfører har benyttet denne Stilling til at udbyde Venligheden og lægge saa store Hindringer i Vejen for Lovforslagets Gennemførelse som muligt. Jeg henstiller til den ærede Ordfører, om det ikke vilde være en nok saa smuk og lønnende Stilling, hvis han søgte at medvirke til at blive enig om Gennemførelsen; thi Gennemførelsen af Lovforslaget er jo, som den ærede Ordfører saa stærkt accentuerede, i langt højere Grad i Rigsdagens Interesse end i Regeringens.

Jeg har ret længe maatte lægge Beslag paa det ærede Ting. Man vil ikke fortænke mig deri, da der er fremkommet en Del om Sagen. Jeg har en Bemærkning tilbage, som jeg tror, det er min Skyldighed at gøre. Den er rettet alene til den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører omtalte forleden Dag afdøde Generaldirektør Holst, og jeg tvivler ikke om, at den ærede Ordførers Driste var, at denne Omtale skulde ske efter den gamle Mødel; Om de døde intet andet end godt. Hvis jeg havde det Skøn, at den ærede Ordfører nogenlunde havde naaet sin Hensigt, saa skulde jeg ikke have gjort nogen Bemærkning; men det forekommer mig ikke, at den ærede Ordfører var heldig. Det er altid mislikt at omtale Folk, som intet Ansvar have eller have haft her, og jeg skønner ikke, at den afdøde Generaldirektør vilde i levende Live have været tjent med eller vilde have ønsket, at det efter hans Død blev antydet her, at han underhaanden har ladet falde Ord om, at han kun efter særlig Paavirning er fremkommet med de Forslag, som han officielt har fremsat for Regeringen. Jeg tror ikke, det vilde have været ham velkomment, og jeg tror ikke, det er heldigt. Det stemmer heller ikke efter mit Befendtskab til Manden med hans Driste. Jeg har set Udtalelsen meget nøje efter i Rigsdagstidenden, inden jeg tillod mig at gøre denne Bemærkning, som jeg gør ikke af Vist til at gøre den, men fordi jeg har staaet i Embeds- og mangeaarigt Befendtskab med den afdøde og vistnok har kendt ham nærmere end den ærede Ordfører og derfor ikke kan se rettere, end at det er min Skyldighed at gøre den. Den ærede Ordfører sagde: „Jeg tror, at Generaldirektør Holst ikke oprindeligt havde Vist til at gaa med herten til den meget store Forøgelse af Administrationspersonalet i Centraladministrationen eller til den store Togudvidelse, men at, som han sagde: Naar de ville have det, skulle de saa det, saa det batter“ — og: „— Jeg viger ikke tilbage for at sige her, at Generaldirektør Holst maa af en eller anden Grund, ved en eller anden Brevsion fra en eller anden Side være ført lidt længere saa vel i Retning af en stor og

meget indviklet Administration som i Anledning af Togudvidelserne, end han selv ønskede.“ Men husk paa — det er en Mand, der stod som den, der skal have Ideer, gøre Forslag og være ansvarlig for dem. Naar det ærede Medlem har sagt det, burde det ærede Medlem have sagt lidt mere og have antydet, hvorhen Vilen var rettet, om den var rettet opad — det kunde jeg sige med en god Samvittighed, at saa var det galt sigtet — eller om den var rettet nedad til Folk i Bestyrelsen, eller om den var rettet udad til det brede uansvarlige Publikum. Er det Tilfældet, giver jeg ikke noget for det hele.

Berntsen: Det hører jo i disse Dage desværre til Sjældenhederne, at delegerede fra de forskellige Venstregrupper i Udvalgene enes om sælles Indstillinger, især naar det er store og betydningsfulde Spørgsmaal, der foreligge til Behandling; men endnu sjældnere hænder det, at et Udvalg, hvori Venstre har Flertal, vælger en Højremand i politisk Forstand til sin Ordfører. Naar begge disse Ting alligevel ere skete i det Udvalg, der behandler denne Sag, saa tror jeg, at det hidrører fra, at man fra alle Sider har været paa det rene med, at skulde man saa noget fornuftigt ud af denne Sag, maatte man behandle den helt bortset fra politiske Forhold, saa maatte man behandle dette Spørgsmaal for, hvad det er: et stort og vigtigt økonomisk Anliggende fælles for Højre og Venstre, for Købstadbeboere og Landboere. Betydningen af, at vi have valgt en Ordfører til Talsmand for Indstillingerne, har i en Henseende stiftet mig. Jeg troede nemlig, at den højtærede Indenrigsminister vilde hellere høre den Misfornøjelse, der faktisk hersker i Befolkningen med den nuværende Centraladministration, af en Meningsfælle end af en Modstander; jeg mærker nu, at han ikke bryder sig om Serveringen, men kun ser paa Netterne, der serveres, og det skarpe Udfald, han rettede mod den ærede Ordfører, vil jeg ellers overlade Ordføreren selv at svare paa. Jeg har kun troet, at det dog var rigtigt, at jeg angaaende et Spørgsmaal gav et Svar til den højtærede Minister, naar han nemlig spurgte, om Ordføreren virkelig var Flertallets Ordfører. Jeg vil da sige til den højtærede Minister, at Ministeren nok skal saa at se, at Ordføreren i dette Spørgsmaal virkelig er Flertallets Ordfører, og naar den ærede Minister mente, at han i saa Henseende stod i stærk Modsetning til Finansudvalgets Ordfører, tror jeg, den højtærede Minister glemte at føre Bevis derfor. Jeg tror, at de 2 Standpunkter, som ere udtalte baade af